

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt V. Quàm ratione visibilis factus in homine Deus, auctoritatem sibi parauerit, & ad fidem dictorum, & ad factorum imitationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

Leo serm. 5. de
Natiuitate.

eo loco. Quibus omnibus doctissimi sanctissimi que Pontificis Leonis breuissima sententia iungenda est. Propter nostram, inquit, infirmitatem extenuauit se in capibus sui, & velamine corporis splendorem suæ maiestatis, quem visus hominum nõ ferebat, obtexit, ynde etiam exinanisse se dicitur, tanquam se propria virtute euacuauerit: dum in ea humilitate, in qua nobis consuluit, non solum Patre, sed etiam seipso factus est minor. Sic Leo. Denique & Lactantius Firmianus non minùs commodè quàm breuiter: Idcirco mediator aduenit, id est, Deus in carne, vt caro eum sequi posset. Et rursum, Incorporatus est, inquit, & veste carnis indutus, vt homini, ad quem docendum venerat, virtutis exempla & incitamenta præberet. hæc ille cap. 25. & 26. libri de Sapientia.

CAPVT V.

Quanam ratione visibilis factus in homine Deus, auctoritatem sibi parauerit, & ad fidem dictorum, & ad factorum imitationem.

ET miraculis quidem, cum homo esset, commodissimè est vsus ad docendam sapientiam. Cum enim hæc percipi ab hominibus stultis, nisi crederet sapienti, non posset; ad faciendam autem fidem, auctoritatis opus esset: hanc sibi grauissimam tum miraculis, tum sequetium multitudine, conciliauit. Et principio quidem miraculis, nam & hæc discipulorum multitudinem effecerunt: quæ deinceps ad magistri auctoritatem non mediocriter conduceret. Sola est, inquit Augustinus, auctoritas quæ commouet stultos vt ad sapientiam festinent, quamdiu intelligere sincera non possumus, auctoritate quidem decipi miserum est, sed certè miserius non moueri. Si enim Dei providentia non præsidet rebus humanis, nihil est de religione sagendum. Sin vera est species rerum omnium, quam profectò ex aliquo verissimæ pulchritudinis fonte manare

Cap. 16. de
utilitate credendi.

manare credendum est, & interiori nescio qua conscientia Deum quærendum Deoque seruiendum, meliores quosque animos quasi publicè priuatimq. horratur: non est desperandum, ab eodem ipso Deo auctoritatem aliquam constitutam, qua velut gradu certo nitentes, attollamur in Deum. hæc autem, seposita ratione, quam sincerè intelligere, vt sæpe diximus, difficillimum stultis est, dupliciter nos monet: partim miraculis, partim sequentium multitudine. Nihil horum necessarium est sapienti; quis negat? sed id nunc agitur vt sapientes esse possimus, id est, inhærere veritati, quod profectò sordidus animus non potest. Sunt autem sordes animi, vt breui explicem, amor quarumlibet rerum præter animum & Deum: à quibus sordibus quanto est quis purgatior, tanto verum faciliùs intuetur, Verum igitur videre, velle vt animum purges, cum ideo purgetur vt videas, peruersum cerè atque præposterum est. homini ergo non valenti verum intueri, vt ad id fiat idoneus purgatiq. se sinat, auctoritas præsto est; quam, vt paulo antè dixi, partim miraculis, partim multitudine valere nemo ambigit. Miraculum voco, quicquid arduum aut insolitum supra spem aut facultatem mirantis apparet. In quo genere nihil est populis aptius & omnino stultis hominibus, quàm id quod sensibus admoquetur. Sed rursus hæc in duo diuiduntur, quædam enim sunt, quæ solam faciunt admirationem: quædam verò magnam etiam gratiam benevolentiamq. conciliant. Nam si quis volantem hominem cernat, cum ea res nihil spectatori afferat commodi præter ipsum spectaculum, miratur tantummodo. Si quis autem graui & desperato morbo affectus, mox vt iussum fuerit conualescat, admirationem sanitatis suæ, sanantis etiam charitate superabit. Talia facta sunt illo tempore, quo Deus in vero homine, quantum saterat, hominibus apparebat.

Sanati

Sanati languidi, mundati leprosi; incessus claudis, cæcis visus, surdis auditus est redditus: homines illius temporis aquam in vinum cōuersam, saturata quinque millia quinque panibus, transita pedibus maria, mortuos resurgentes viderunt. ita quædam corpori manifestiori beneficio, quædã verò menti occultiore signis & omnia hominibus, maiestatis testimonio consulebant. sic in se tunc animas errantes mortalium, diuinitas commouebat auctoritas. Cur, inquis, ista modò non fiunt? quia non mouerent, nisi mira essent. At si solita essent, mira non essent. nam diei & noctis vicem, constantissimum ordinem rerum cęlestium, annorum quadrifariam conuersionem, decedentes redeuntes frondes arboribus, infinitam vim seminum, pulchritudinem lucis, colorũ, sonorum, odorum, saporum varietates, da qui primũ videat atque sentiat; cui quo tamen loqui possimus, hebescit obruiturque miraculis. Nos verò hæc omnia, non cognoscendi facilitate; quid enim causis horum obscurius? sed certè sentiendi assiduitate, contemnimus. Facta sunt igitur opportunissimè, vt hinc multitudine credentium congregata atque propagata, in ipsos mores utilis conuertetur auctoritas.

CAPYT VI.

Quõnam modo ea que Dei filius nostræ liberationis gratia gessit ac pertulit, & ad Deum amandum inflamment, & erigant in fiduciam.

PORRO quem ignorabant homines, eundem nesciebant: simulque metu mortis & desperatione beatæ immortalitatis ablecti, magis magisque se miseræ seruitutis laqueis inferebant: sectantes ardenti studio temporariam voluptatem, qua vel hinc saltim quadam felicitatis vmbra fruerebantur. Quamobrem Gentiles ignaros veri Dei, ideoque spei quæ apud il-